

Sygn. akt VI Gz 221/15

## POSTANOWIENIE

***Dnia 28 sierpnia 2015 r.***

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

***Przewodniczący: SSO Anna Harmata***

Protokolant: Małgorzata Florek

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2015 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: Z. W.

przeciwko: L. L.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego  
w R. Wydział V Gospodarczy z dnia 21 maja 2015 r., sygn. akt V GNc 4481/14

***postanawia:***

oddalić zażalenie

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy Sąd Gospodarczy  
w R. w pkt I oddalił wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, w pkt  
II odrzucił sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że pozwany L. L. w dniu 29 kwietnia 2015 r. złożył sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 1 października 2014 r. wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego złożenia, uzasadniając, iż o wydaniu nakazu zapłaty dowiedział się dopiero po otrzymaniu zawiadomienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rzeszowie Z. G. o wszczęciu egzekucji w dniu 23 kwietnia 2015 r. Podał, iż nie dokonał w terminie czynności procesowej bez swojej winy ponieważ przed dniem 24 kwietnia 2015 r. korespondencja w sprawie V GNc 4481/14 nigdy nie została do jego rąk doręczona. W wyniku analizy akt sprawy, pozwany powziął wiadomość, iż przedmiotową przesyłkę odebrała jego córka N. L., która po jej odszukaniu doręczyła ją pozwanemu dopiero w dniu 24 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy ustalił, że nakaz zapłaty z dnia 1 października 2014 r. z pouczeniem, wraz z odpisem pozwu i załącznikami w dniu 21 listopada 2014 r. odebrała córka pozwanego N. L.. W związku z powyższym termin do złożenia sprzeciwu upłynął pozwanemu dnia 5 grudnia 2014 roku. W ocenie Sądu pozwany nie wykazał, w toku postępowania, okoliczności uzasadniających przyjęcie, iż zachodzą w sprawie przesłanki do przywrócenia mu terminu do wniesienia sprzeciwu. Pozwany, jako przedsiębiorca, obowiązany jest do należytej staranności, określanej przy uwzględnieniu zawodowego charakteru prowadzonej działalności gospodarczej. Brak działań w celu zabezpieczenia się przed ujemnymi skutkami niedochowania terminu wskazuje na zaniedbanie o swoje interesy i świadczy o jego winie, co najmniej w postaci niedbalstwa, w niedotrzymaniu terminu do wniesienia sprzeciwu. Pozwany

mając świadomość charakteru prowadzenia działalności gospodarczej winien uprzedzić domowników, odbierających korespondencję kierowaną do pozwanego o konieczności jej niezwłocznego przekazywania do jego rąk. Z powyższego Sąd wywnioskował, iż nie powstała po stronie pozwanego przeszkoda, która uniemożliwiła mu wniesienie sprzeciwu od nakazu zapłaty w ustawowym terminie. Stąd Sąd Rejonowy w pkt I postanowienia oddalił wniosek o przywrócenie terminu i w pkt II odrzucił sprzeciw jako spóźniony.

Od powyższego postanowienia co do pkt II pozwany wniósł zażalenie, przy czym zarzuty zażalenia dotyczyły kanwy wydania tegoż rozstrzygnięcia, tj. sposobu rozpoznania wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu, co do którego odrzucenie sprzeciwu stanowiło jedynie normatywną konsekwencję. Pozwany zarzucił:

- naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 k.p.c. w zw. z art. 504§1 k.p.c. w zw. z art. 168 § 1 k.p.c. mające istotny wpływ na wynik sprawy, a polegające na przekroczeniu przez Sąd granic swobodnej oceny dowodów, do którego doszło w wyniku sprzecznej z regułami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego oceny dowodów polegającej na przyjęciu, że pozwany ponosi winę za uchybienie terminowi do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 1 października 2014 roku co uzasadnia oddalenie złożonego przez pozwanego wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wskazanego wyżej nakazu zapłaty i odrzucenie jako spóźnionego wniesionego przez pozwanego sprzeciwu;

- naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 k.p.c. w zw. z art. 168 § 1 k.p.c. mające istotny wpływ na wynik sprawy, a polegające na przekroczeniu przez Sąd granic swobodnej oceny dowodów do którego doszło w wyniku sprzecznej z regułami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego oceny dowodów polegającej na przyjęciu, że pozwany ponosi winę, co najmniej w postaci niedbalstwa w niedotrzymaniu terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 1 października 2014 r. gdyż nie podjął działań w celu zabezpieczenia przed ujemnymi skutkami niedochowania terminu, w szczególności nie uprzedził domowników o konieczności niezwłocznego przekazywania do jego rąk korespondencji kierowanej do pozwanego, w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza stanowiska Sądu I instancji jakoby pozwany nie uprzedził domowników odbierających korespondencję o konieczności jej niezwłocznego przekazywania do rąk pozwanego, a pozostały materiał dowodowy uprawdopodobnia brak winy pozwanego w uchybieniu terminowi do wniesienia sprzeciwu od przedmiotowego nakazu zapłaty co z kolei przesądza o zasadności wniesionego przez pozwanego wniosku o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu;

- naruszenie przepisów postępowania tj. art. 168§1 k.p.c. mające istotny wpływ na wynik sprawy, a polegające na nieuwzględnieniu przy dokonaniu oceny przesłanek uzasadniających wniosek o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej całokształtu okoliczności danej sprawy;

- naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 236 k.p.c. mające istotny wpływ na wynik sprawy do którego doszło w wyniku nie wydania przez Sąd postanowienia dowodowego odnoszącego się do zgłoszonych przez pozwanego dowodów, w tym do dowodu z zeznań N. L. i K. L. oraz z przesłuchania stron, w sytuacji gdy odniesienie się przez Sąd do wniosków stron jest obowiązkiem procesowym sądu, a przy pomocy przedmiotowych dowodów można było stwierdzić fakty o istotnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sprawy tj. brak winy pozwanego w uchybieniu terminowi do wniesienia sprzeciwu do nakazu zapłaty;

- naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 217 §1 k.p.c. i art. 227 k.p.c. do którego doszło w wyniku pominięcia przez Sąd I instancji dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia wniosku o przywrócenie terminu, w szczególności z zeznań N. L. i K. L. oraz z przesłuchania stron, w sytuacji gdy przed podjęciem decyzji w przedmiocie wniosku pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu |Sąd powinien umożliwić stronie wypowiedzenie się na rozprawie co do przyczyn niezachowania terminu, a następnie przeprowadzić postępowanie dowodowe w zakresie niezbędnym do zweryfikowania zasadności złożonego wniosku.

### **Sąd Okręgowy zważył co następuje:**

Zażalenie pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Z kwestii proceduralnych wyjaśnić należy, iż z formalnego punktu widzenia rozstrzygnięcie w przedmiocie wniosku o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu nie jest orzeczeniem zaskarżalnym, ponieważ nie jest ani postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie, ani też nie jest postanowieniem wymienionym w treści art. 394 § 1 k.p.c. Rozstrzygając natomiast zażalenie na odrzucenie sprzeciwu od nakazu zapłaty w przedmiotowej sprawie uzasadnionym było badanie przesłanek jego odrzucenia i w tym zakresie niezaskarżalnego postanowienia o oddaleniu wniosku o przywróceniu terminu do wniesienia sprzeciwu w oparciu o art. 380 k.p.c., skoro pozwany w zażaleniu kwestionował zasadność tego orzeczenia, a niewątpliwie miało ono wpływ na rozstrzygnięcie w sprawie. Stąd też przedmiotem analizy i rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy uczynił przedmiot pkt I i II postanowienia Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 21 maja 2015r.

Sąd Okręgowy podziela pogląd, iż jeżeli uchybienie terminu do wniesienia sprzeciwu jest następstwem braku wiadomości o wydaniu nakazu zapłaty, to wniosek o przywrócenie może być uwzględniony tylko w razie wykazania, że strona nie ma winy w powstaniu okoliczności, w wyniku których informacja ta nie mogła do niej trafić (por. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 25.06.1998 r. III CKN 517/98 Prok. I Pr. 1999/5/38/). Przy ocenie winy strony lub jej braku w uchybieniu terminu do dokonania czynności należy brać pod rozwagę nie tylko okoliczności, które uniemożliwiły stronie dokonanie tej czynności w terminie, lecz także okoliczności świadczące o podjęciu lub nie podjęciu przez stronę działań mających na celu zabezpieczenie się w dotrzymaniu terminu.

Tak więc dla uprawdopodobnienia, iż przekroczenie terminu nie nastąpiło z winy strony winna ona uprawdopodobnić nie tylko okoliczność braku bieżącego przekazania jej korespondencji przez dorosłego domownika ale również brak jakiegokolwiek w tym winy również w postaci niedbalstwa, niestarannego działania. To bowiem należyta staranność i dbałość w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej w tym podjęciu działań zabezpieczających właściwe przekazanie mu korespondencji winno cechować przedsiębiorcę świadomego przecież faktu, iż korespondencja sądowa jest przesyłana na jego adres zamieszkania ( z wniosku wynika, iż przesłana korespondencja nie była jedyną).

Analiza wniosku o przywrócenie terminu i twierdzeń pozwanego zawartych w tym wniosku dla jego uzasadnienia nie wskazuje na uprawdopodobnienie podjęcia przez niego działań w/w zakresie.

Podkreślenia wymaga fakt, iż pozwany powołał środki uprawdopodobnienia w postaci oświadczeń: N. L. z dnia 27.04.2015 oraz K. L. z dnia 27.04.2015r. jednakże oświadczenia te zostały zawnioskowane jedynie dla wykazania okoliczności i daty powzięcia przez pozwanego wiedzy o wniesieniu pozwu, wydaniu nakazu zapłaty i dalszych jego czynnościach podejmowanych w związku z ustaleniem czy i który z dorosłych domowników tę korespondencję podjął powziętych już po otrzymaniu przez pozwanego zawiadomienia komornika o wszczęciu egzekucji oraz daty i okoliczności przekazania mu tej korespondencji przez córkę N. L..

Niniejsze wynika z przedłożonych do wniosku oświadczeń N. L. i K. L..

Podkreślenia wymaga również, iż zawnioskowany przez pozwanego dowód z zeznań N. L. i K. L. został złożony na dokładnie takie okoliczności jak oświadczenie. Brak było więc potrzeby prowadzenia przez Sąd Rejonowy tegoż dowodu.

Przedstawione środki uprawdopodobnienia i twierdzenia wniosku potwierdzają jedynie, iż korespondencja sądowa została przez dorosłego domownika przekazana pozwanemu w dniu 24 kwietnia 2015r. Z niniejszego nie wynika, by pozwany podejmował jakiegokolwiek czynności związane z zabezpieczeniem bieżącego przekazywania mu korespondencji. Pomimo, iż jak wskazał we wniosku, korespondencja sądowa kierowana była na jego adres zamieszkania. Dla wykazania powyższego pozwany nie zgłosił żadnych środków uprawdopodobnienia, nie zawnioskował też żadnych dowodów. Sprecyzowane przez niego w sposób jednoznaczny tezy dla zawnioskowanych dowodów w ogóle nie obejmują tego zakresu i nie zostały zgłoszone, wbrew argumentacji zażalenia na okoliczność, jakichkolwiek aktów staranności po stronie pozwanego dla zapewnienia bieżącego i faktycznego przekazywania mu korespondencji sądowej.

Argumentacja wyrażona w tym zakresie w zażaleniu nie znajduje oparcia w treści wniosku o przywrócenie terminu i należy mniemać iż została wywołana treścią uzasadnienia Sądu Rejonowego.

Na tle powyższego stwierdzić należy, iż pozwany jako przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą obowiązany jest do należytej staranności określanej przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności. Powinien on zatem wykazać, czego nie uczynił, staranność w podejmowaniu czynności związanych z prowadzoną działalnością, w tym również dbałość przez ciągłą aktualizację informacji wśród domowników co do wpływu kierowanej do niego korespondencji.

Brak winy strony w uchybieniu terminowi oceniany winien być bowiem z uwzględnieniem wszystkich okoliczności danej sprawy, w sposób uwzględniający obiektywny miernik staranności, jakiej można wymagać od strony dbającej należycie o swoje interesy.(por. postanowienie SN z 11.01.2007 II CZ 116/06 LEX nr 258551.), i tak też uczynił Sąd Rejonowy, a wywiedzione przez niego wnioski zasługują na uwzględnienie.

Ponieważ przewidziany w art. 138 § 1 kpc sposób doręczenia polega na tym, że pismo sądowe zostaje wręczone innej osobie niż adresat, ale ze skutkiem dla adresata co powoduje że doręczenie staje się skuteczne, w chwili, w której pismo odbierze osoba wskazana w tym przepisie; koniecznym było przyjęcie, iż skuteczne doręczenie w stosunku do pozwanego odpisu nakazu zapłaty nastąpiło w dniu 21.11.2014r. Stąd też wobec braku podstaw dla uwzględnienia wniosku o przywrócenie terminu Sad Rejonowy zasadnie odrzucił sprzeciw od nakazu zapłaty jako złożony po terminie ( por. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2013 r. sygn.. akt II CZ 45/13).

Na marginesie więc już właściwie należy przytoczyć stanowisko Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu wyrażone w postanowieniu z dnia 30 kwietnia 2012 roku sygn.. akt I ACz 617/12 zgodnie z którym wyłączone zaprzeczenie przez domownika przekazania adresatowi przesyłki sądowej, które nie znajduje oparcia w obiektywnych okolicznościach i zasadach racjonalnego działania, jest niewystarczające dla skutecznego podważenia domniemania z art. 138 § 1 k.p.c. Przeciwnie stanowisko prowadzić by musiało w istocie do sparaliżowania funkcjonowania tegoż przepisu przez adresatów.

Podsumowując Sąd Okręgowy nie podzielając zarzutów zażalenia i nie stwierdzając naruszeń norm prawnych o których mowa w tym zażaleniu podzielając stanowisko Sądu Rejonowego orzekł jak w sentencji na mocy art. 385 kpc. z zw. z art. 397 par. 2 kpc.

## ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)